

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 201/2026-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Vidhi Pandit s. r. o. Dúhová 966/8, Slovenský Grob, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/19/2025 z 27. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom a finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného napadnutého rozsudku vyplýva nasledujúci stav veci:
3. Personálnym rozkazom generálneho tajomníka služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 2 zo 7. januára 2020 bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru v stálej štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, pretože sťažovateľ podvodným konaním (predložením nepravdej informatívnej faktúry na zaúčtovanie zamestnávateľovi, čím porušil služobnú prísahu, pozn.) získal pre seba neoprávnený prospech 997,80 eur a spôsobil škodu ministerstvu vnútra. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, nesúhlasiac so spáchaním protiprávneho konania. Ministerstvo vnútra ako odvolací

orgán rozhodnutím č. SPOU-PO-PK-41/2020 z 29. apríla 2020 odvolanie sťažovateľa zamietlo a prvostupňové rozhodnutie potvrdilo.

4. Sťažovateľ podal správnu žalobu proti rozhodnutiu o odvolaní, v ktorej namietal, že sa protiprávneho konania nedopustil a jeho spáchanie nebolo zákonne preukázané. Vykonané dokazovanie v disciplinárnom konaní považuje za arbitrárne, nezákonné a nepreskúmateľné.

5. Správny súd v Bratislave rozsudkom č. k. BA-1S/154/2020-80 zo 16. októbra 2024 žalobu sťažovateľa a jeho návrh na prerušenie konania do skončenia trestného konania zamietol. V odôvodnení uviedol, že pre konanie vo veci prepustenia nie je výsledok trestného konania rozhodujúci, pretože pre posúdenie prepustenia je podstatné len kumulatívne splnenie podmienky hrubého porušenia služobnej prísahy a kolidovanie so záujmami štátnej služby, nejde o posudzovanie trestnoprávnej zodpovednosti. Posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy je predmetom správneho uváženia. Pre vstup súdu do tohto oprávnenia správneho orgánu by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu, teda argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom pre správny orgán. V danej veci však o taký prípad nešlo, pretože správne orgány zaobstarali všetky potrebné dôkazy a sťažovateľ v konaní nevyvrátil právne a skutkové východiská žalovaného správneho orgánu. K namietanému dátumu spáchania protiprávneho konania (5. apríla 2019) správny súd uviedol, že správa o vyúčtovaní služobnej cesty bola vypracovaná a podaná 25. marca 2019 a 5. apríla 2019 rozhodol zamestnávateľ o schválení vyúčtovania. Tento dátum má preto svoje opodstatnenie, správny súd však pripustil, že zamestnávateľ mohol uviesť dátum 25. marca 2019, zároveň konštatoval, že nejde o vadu, ktorá by spôsobila nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Správa o služobnej ceste vrátane vyúčtovania nákladov bola podaná v mene oboch zúčastnených policajtov kolegom sťažovateľa. Zároveň správny súd zdôraznil, že aj žalobca v žalobe sám uviedol, že správa o pracovnej ceste, ktorá ho zahŕňa, je pravá. Vo vzťahu k informatívnosti policajtnými predložených faktúr správny súd uviedol, že sťažovateľ nevzniesol v tomto smere žiadnu námietku do vydania prvostupňového rozhodnutia. V rozhodnutí o odvolaní sa žalovaný správny orgán s ňou riadne vysporiadal na s. 4 a 5 odôvodnenia. Sťažovateľ poukazoval na absenciu svojho podpisu na faktúre aj v spise. K tomu správny súd uviedol, že táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť konania a zároveň nie je zrejmé, aký následok mal byť týmto tvrdením preukázaný, pretože podpis sťažovateľa nebol potrebný, keď správu predkladal jeho kolega. K tvrdeniu, že jeho bližšie neurčený podpis v spise mal byť sfaľovaný, nepredložil sťažovateľ žiaden relevantný dôkaz. Správny súd ďalej konštatoval, že išlo o zahraničnú služobnú cestu, na ktorej policajti neboli ako súkromné osoby, ale ako príslušníci Policajného zboru, a na túto im boli preddavkovo poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalovaného správneho orgánu. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre trestnoprávne účely. V administratívnom spise sú zahrnuté dôkazy o komunikácii s príslušným hotelom, ktorý poskytol potrebné informácie a hodnoverne ich podložil. Na záver správny súd vyhodnotil namietané nedodržanie zákonnej lehoty 60 dní a rozhodnutie o odvolaní ako pravdivé, ale dodal, že ide o procesnú lehotu, ktorej nedodržanie nemá za následok nezákonnosť rozhodnutia a nie je dostatočným dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. K predloženému odbornému vyjadreniu správny súd zaujal stanovisko, že z jeho obsahu nie je zrejmé, že by sa sťažovateľ nedopustil konania tak, ako ho popísali správne orgány, možno z neho vyvodíť len nemožnosť prečítania QR kódu bez akejkoľvek

relevancie k súdному konaniu. Tvrdenia sťažovateľa o podvodnom konaní recepcnej v hoteli a jeho nepozornosti považoval za nedôvodné, pretože mal spis k dispozícii, vedel o skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, a ak by išlo o nepozornosť, mal dostatok času na odstránenie alebo napravenie svojej nepozornosti, čo však nevykonal.

6. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Popísal vystavenie faktúr hotelom a zastával názor, že v konaní bol nedostatočne zistený skutkový stav a skutkové závery neboli preukázané. Namietal najmä, že pravá faktúra bola vystavená až po ich odchode z hotela, čo vyplýva z QR kódu na nej uvedenom, teda ju nemali k dispozícii. Uvedenú skutočnosť vyplývajúcu z odborného vyjadrenia z 12. apríla 2023 považuje sťažovateľ za podstatnú pre posúdenie úmyslu sťažovateľa uviesť zamestnávateľa do omylu a obohatiť sa na jeho úkor. Práve v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia tohto dôkazu prijal správny súd podľa názoru sťažovateľa nesprávne právne závery a zamietol žalobu. Správny súd považoval z odborného vyjadrenia za preukázané, že QR kód nemožno prečítať bez akejkoľvek relevancie ku konaniu. Sťažovateľ podľa svojich tvrdení faktúru prevzal od recepcnej, zaplatil sumu a bez ďalšej kontroly ju predložil s kolegom na vyúčtovanie. Sťažovateľ zastával názor, že recepcná v hoteli mu vedome a z vlastného rozhodnutia predložila faktúru na vyššiu sumu a dopustila sa podvodu. Sťažovateľ nesúhlasil s hodnotením správneho súdu, že mal dostatok času na nápravu nesprávnosti informatívnej faktúry, čo odôvodňoval tým, že o existencii pravej faktúry sa dozvedel až z administratívneho spisu.

7. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa. V odôvodnení najvyšší správny súd dôkladne zrekapituloval správnym orgánom prvého stupňa zistený skutkový stav, ako aj dôkazy, z ktorých vyplýva (bod 31 rozsudku, pozn.), a dodal, že sťažovateľ sa dopustil konania (predloženie na vyúčtovanie faktúry vystavenej na jeho meno na sumu 2 064,60 eur, pozn.), pre ktoré bol dôvodne personálnym rozkazom prepustený zo služobného pomeru, keď porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v službe by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Najvyšší správny súd považoval za zásadné pre konanie, že sťažovateľ si dal vystaviť faktúru na sumu 2 064,60 eur, táto faktúra bola vystavená výlučne na jednu osobu (osobu sťažovateľa) a sťažovateľ túto sumu (spolu s ďalšími výdavkami) v zmysle vyúčtovania zahraničnej cesty zahrnul do skutočných výdavkov, pričom žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by uvedenú sumu za ubytovanie v ním deklarovanej výške 2 064,60 eur vôbec zaplatil. Rovnakým spôsobom konal por. [REDAKOVANÉ]. Samotné vedenie hotela, v ktorom boli obe osoby ubytované, potvrdilo, že suma za ubytovanie v danom hoteli pre dve osoby od 3. marca do 8. marca 2019 činila 2 169,40 eur s tým, že táto suma bola 8. marca 2019 zaplatená v hotovosti. Nad rámec uvedeného poukázal najvyšší správny súd na obsah odborného vyjadrenia a jeho podstatnej časti: „... QR kód, ktorý je súčasťou listiny, v tomto prípade faktúry označenej ako Rechnung S786 zo dňa 08.03.2019 som sa pokúsil prečítať štandardnými nástrojmi (banková aplikácia, univerzálna aplikácia na čítanie QR kódov). Ani jedna z aplikácií nebola schopná vyčítať akékoľvek dáta z predloženého QR kódu. Požiadal som o pomoc obchodného partnera z Rakúskej republiky, aby uvedený QR kód skúsil prečítať aplikáciami používanými v Rakúsku. Tento pokus dopadol s rovnakým výsledkom. Žiadne použiteľné dáta neboli zistené.“ Zároveň autor odborného vyjadrenia uviedol, že „S použitím nástroja fotoaparát na telefóne iPhone 13 Pro sa zobrazil link pre vyhľadávanie, ktorý zobrazil údaje... zo zobrazených

údajov sa dá vyčítať, že uvedený QR kód bol vygenerovaný v Rakúsku o 23:01:40 dňa 08.03.2019. V kóde je uvedené číslo faktúry, čiastka 155,80 pre sadzbu 20% DPH, čiastka 1995,60 pre sadzbu 10% DPH a 18,00 pre sadzbu 0% DPH.“. Najvyšší správny súd konštatoval, že nie je zrejmé, na základe akých skutočností autor odborného posúdenia dospel k záveru, že uvedené „čísla“ sú sumami a sú rozdelené podľa príslušnej sadzby dane z pridanej hodnoty (resp. majú súvis s daňou z pridanej hodnoty). Rovnako tak „nedešifroval“ ostatné časti obsahu QR kódu, ktorý bol vyjadrený v písomnom znení ako súbor čísel, znakov a písmen bez zrozumiteľnosti. V hodnotení takéhoto dôkazu správnym súdom nevidel najvyšší správny súd v posúdení veci správnym súdom ani prvok nesprávneho právneho posúdenia, ani znemožnenie uskutočnenia procesných práv sťažovateľa v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

8. Z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že v súvisiacej trestnej veci sťažovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 1To/126/2024 z 2. apríla 2025 zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I č. k. B2-6T/106/2022-639 z 22. júna 2023, ktorým uznal sťažovateľa (ako obžalovaného v 2. rade) za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 1 500 eur (s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov). Skutková veta znie: «obvinený npor. [REDAKOVANÉ] sa v dňoch od 03.03.2019 do 09.03.2019 zúčastnil spolu s kolegom por. [REDAKOVANÉ] zahraničnej služobnej cesty (ďalej iba „ZSC“) v Rakúskej republike, kde bol spolu s kolegom ubytovaný na jednej dvojposteľovej izbe č. 401 v hoteli Traumhotel Alpina Gerlos Zillertal Superior, Gerlos 298, Rakúska republika, pričom počas pobytu obvineného, tento dňa 08.03.2019 požiadal pracovníčku vyššie uvedeného hotelu o vydanie informatívneho účtu za ubytovanie na svoje meno „Herrn [REDAKOVANÉ]“, ktorý mu bol v uvedený deň aj vydaný a bol mu vystavený informatívny účet bez čísla dokladu za ubytovanie v izbe č. 401 za dni ubytovania od 03.03.2019 do 08.03.2019 na sumu 2004.60,-EUR, ale toho istého dňa bola obvinenému a jeho kolegovi vystavená aj jednotná faktúra č. 8786 na meno „Herrn [REDAKOVANÉ]“ za ubytovanie obvineného a jeho kolegu na jednej izbe č. 401 v celkovej sume za ubytovanie vo výške 2013.60,-EUR, pričom po návrate zo služobnej cesty dňa 05.04.2019 obvinený [REDAKOVANÉ] v úmysle podvodným spôsobom získať majetkový prospech predložil na zúčtovanie vopred vybranej zálohy vo výške 3000,- EUR do pokladne odboru účtovníctva Sekcie ekonomiky Ministerstva vnútra SR, Košická 47, Bratislava informatívny účet bez čísla faktúry a bez príjmového pokladničného dokladu za ubytovanie, vystavený na sumu 2004.60,- EUR, hoci podľa reálne vystavenej faktúry (účtu) č. 8786 mal za ubytovanie zaplatiť len 1006.80,- EUR, pričom obvinený npor. [REDAKOVANÉ] zatajil skutočnosť, že v hoteli Traumhotel Alpina Gerlos Zillertal Superior bol ubytovaný aj s kolegom spoločne na jednej izbe č. 401, za čo mu bola vystavená jednotná faktúra č. 8786, ktorá bola zaplatená v hotovosti na mieste, a predložením vyššie uvedeného informatívneho účtu deklaroval pokladni odboru účtovníctva Sekcie ekonomiky Ministerstva vnútra SR, že bol aj s kolegom ubytovaný každý v samostatnej izbe, čím tak svojim konaním obvinený npor. [REDAKOVANÉ] spôsobil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky škodu vo výške 997.80,-EUR.»

II. Sťažnostná argumentácia

9. Proti napadnutému rozsudku sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta nesprávne hodnotenie dôkazov, najmä odborného vyjadrenia ku QR kódu zo strany správnych súdov. Skutkové zistenia považuje za nedostatočne odôvodnené, čo vedie aj k nesprávnym právnym záverom správnych súdov a je v rozpore s právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

10. Sťažovateľ poukázal na to, že odborné vyjadrenie stanovilo konkrétny čas vystavenia pravej faktúry, z čoho vyvodzuje, že o nej nemal vedomosť. Uvedené podľa jeho tvrdení vyvracia tvrdenie najvyššieho správneho súdu, že si dal vystaviť informatívnu faktúru na svoju osobu v sume 2 064,60 eur, že túto zahrnul do vyúčtovania skutočných výdavkov a žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal úhradu deklarovanej sumy. Tento skutkový záver konajúcich súdov považuje za extrémne nelogický a nevyplývajúci z vykonaného dokazovania. Pravá faktúra ani pokladničný doklad mu recepčnou odovzdané neboli, sťažovateľ nemal dôvod žiadať o ďalšiu informatívnu faktúru, keďže nemal vedomosť o existencii pravej faktúry a nemohol ju ani zatajiť pred zamestnávateľom. Naopak, hotel nepreukázal zaplatenie sumy 2 169,40 eur, ako to tvrdil vo svojom vyjadrení, a nevystavil pokladničný doklad. Sťažovateľ vystavenú informatívnu faktúru nekontroloval, čo je možné označiť za nedbanlivosť, ale nie za úmysel konať protiprávne.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Namietané porušenie označených práv spočíva podľa názoru sťažovateľa v nedostatočne zistenom skutkovom stave, nesprávnom hodnotení dôkazu (QR kód), ktoré vyústilo do nesprávneho právneho záveru.

12. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné. Zároveň treba dodať, že ústavný súd nie je skutkovým súdom, neprislúcha mu prehodnocovať dokazovanie vykonané všeobecnými súdmi ani nahrádzať ich hodnotenie dôkazov svojím vlastným hodnotením, ako sa sťažovateľ dožaduje. Úloha ústavného súdu sa v tejto veci v rozsahu sťažnostných námietok preto obmedzuje na posúdenie, či vykonané dokazovanie a jeho hodnotenie je najvyšším správny súdom dostatočne odôvodnené.

13. Skutkové zistenia a právne závery, ku ktorým najvyšší správny súd dospel v merite veci, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), pretože sú riadne odôvodnené, zrozumiteľné a logické. Správne súdy sa dôkladne zaoberali skutkovým stavom zisteným správnymi orgánmi a hodnotenie dôkazov a svoje úvahy popísali dostatočne. Rovnako primeraným spôsobom reagovali na námietky sťažovateľa uplatnené v konaní pred správnymi súdmi. Ústavný súd nepovažuje za potrebné opakovať jednotlivé argumenty správnych súdov, ktoré sú sumarizované v bodoch 5 a 7 tohto uznesenia a účastníkom konania sú známe. K námietke nesprávneho hodnotenia odborného vyjadrenia ku QR kódu ústavný súd dodáva, že ani prípadné prijatie tvrdení sťažovateľa o čase

vystavenia faktúry, ktorá bola riadnym daňovým dokladom, nijako nepreukazuje ním tvrdený priebeh udalostí ani nevyvracia ostatné vykonané dôkazy o vyžiadaní dvoch informatívnych faktúr, uhradení v hotovosti inej sumy a predložení informatívnych faktúr na vyúčtovanie žalovanému správneému orgánu.

14. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu